

de mar abocà la barca á la vora mateix del port en el punt conegut per <La Punta>, y com que era del tot impossible atracar-shi cap embarcació pera anar en son aussili, desde terra se pogué veurer com els tripulants, després de molt lluytar se despediren de la barca y de cinch qu'eran quatre d'ells trobaren la mort.

L'únich que s' va salvar es en Pere Masafont Bohé, que nadant, ab moltíssims treballs va poder arribar fins á un llahut que havia sortit expressament pera anar al aussili de tots, pro que no podia seguir més endavant sens exposarse també.

La vista d'aquell horrorós quadro feya desesperar y arrancar'l plór á las personas de cor més dur, donchs alló de veurer qu'eran tan aprop y no podian venir ells ni anarlos á salvar, aixó era horrorós.

A un d'aquells desdixats, se'l vegé arribar ben á prop de las rocas de la <Punta>, á qui tothom l'animava pera que no li manquessin forsas, mes tot d'un plegat una remolina'l tirá al fons, no tornant á sortir fins al cap d'estona, que las onadas el tiraren cap en terra, com igualment als tres altres, que després d'estar molta estona arrapats al pal de la barca, no pogueren resistir més, morint desesperadament al devant de sas propias familias.

Dels quatre infelissos, solsament se'n han trobat tres, tots ells plens de feridas produhidas pels cops que donavan als escúlls. Aquets tres son Joan Masafont Bohé (á) <Nam>, Anton Poch Pisa (á) <Nuri>, Joseph Arnau Mateu (á) <Gardiu>. El cos del altre qu'es en Pere Quintana Pous (á) <Perico de la Carinya> no pogué ser trobat, després que l'endemá com que feu més bon temps sortiren expresament varias barcas, que també sigueren inútils tots els seus treballs.

L'enterro de tots tres se verificá l'endemá á las tres de la tarde, que va ser una verdadera manifestació de dol. Van assistirhi las autoritats, carabiners, els socis de la gèrmandat, els noys del colegi que dirigeix D. Joseph Sureda, tots els patróns y mariners que van al <bou> y'ls socis del <Centre Escalench> y <Centre de Joventut Republicana> y moltíssimas altres personas, formant entre homes y donas un total de mil acompanyants.

La barca, com es molt natural, va quedar feta estellas.

¡Deu hagi perdonat als quatre infelissos náufrechs, mentres que desirgém bona conformació á las sevas atribuladas familias!"

Pere Arnau tenia 21 anys i era solter, Joan Massafont tenia 42 anys i estava casat i Antoni Poch tenia 30 anys i era vidu. Pel que fa a Pere Quintana, la seva defunció es registrà al corresponent llibre del Registre Civil el 5 de març de l'any següent. Tenia 31 anys i estava casat.

Aquesta terrible tragèdia desfermà la solidaritat del poble, celebrant-se diverses activitats per a recaptar fons per ajudar a les famílies dels desapareguts. El diumenge 25 de novembre, transcorreguts cinc dies del naufragi, les juntes directives del Centre Escalench, presidit per Joan Bofill i del Centre de Joventut Republicana obriren una recapta popular passant per totes les llars de la vila. Aquest mateix dia, la companyia de teatre aficionat celebrà una funció benèfica al teatre Novetats. El diumenge següent, 2 de desembre, també es celebrà una funció benèfica al Centre Escalench. Es posaren en escena el drama en un acte "La Capilla de Lanuza", el monòleg "Iluytas del cor" i la peça "Aucells de paper". En els intermedis es llegiren les composicions "Dia de dol", a càrrec de Joan Hugas; "Contrast", per Josep Maria Oliveras i "Naufragio", de Francesc Broggi. Hi participà desinteressadament l'orquestra local l'Aliança. També es realitzà una recapta entre les parelles del bou.

En el moment de tancar l'edició de La Sardana, s'havien recaptat les quantitats següents:

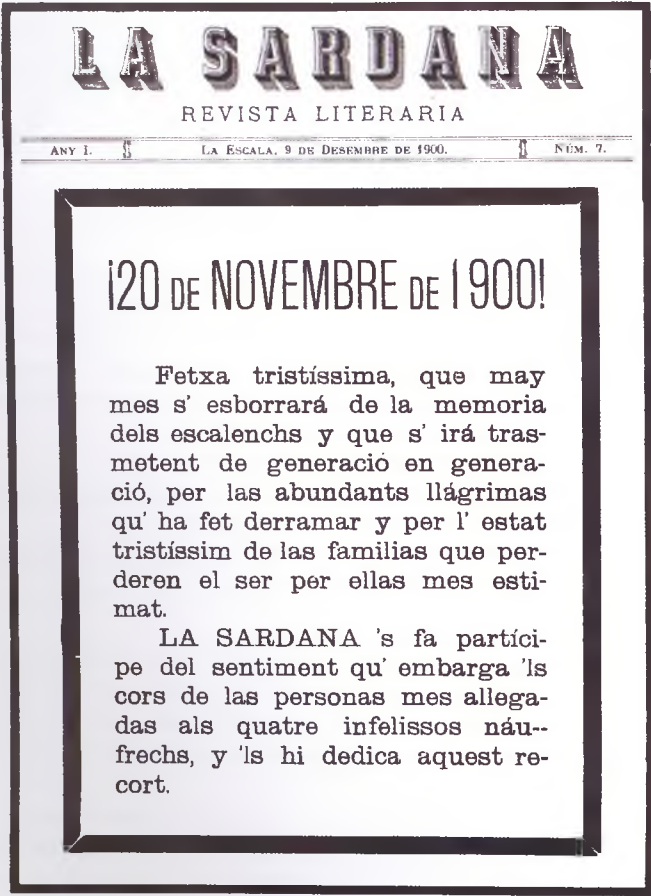
Subscripció del Centre Escalench i el Centre de Joventut Republicana	435,50 pessetes
Funció benèfica Teatre Novetats	145 pessetes
Vetllada benèfica al Centre Escalench	81 pessetes
Subscripció entre les parelles del bou	100 pessetes
TOTAL	761,50 pessetes

El 8 de desembre, el dia abans de la publicació de La Sardana, es celebrà un ball de socis al saló d'en Josep Sureda. La recaptació, de la qual desconexem la xifra, també anà destinada a les famílies dels desapareguts.

Aquesta terrible tragèdia reobrí de nou el debat i la reclamació de disposar d'un bot salvavides. En aquest sentit, Josep Ximinis, de Sant Feliu de Guíxols, publicava el següent poema al número especial que La Sardana dedicà al naufragi:

EL NOSTRE BOT SALVAVIDES

Ja fa algun temps, pro recordo
que á La Escala jo'm trobava,
hi va haverhi un temporal
d'aquells que deixan resaca,
puig que al mar tots los marins
aquella nit se trobavan
y no tots á part vingueren
perqué l'auxili'ls feu falta.
"Ns convé un bot salvavidas"
á coro tothom clamava;
"puig si l'haguessim tingut
no hi hauria hagut cap náufrech".
Molts passos llavors van ferse,
moltes ordres van donarse
pera que alló fos un fet,
mes ha anat ab tanta calma,
que disset anys han passat
y tenim feta... la casa.



Portada de la revista La Sardana.